

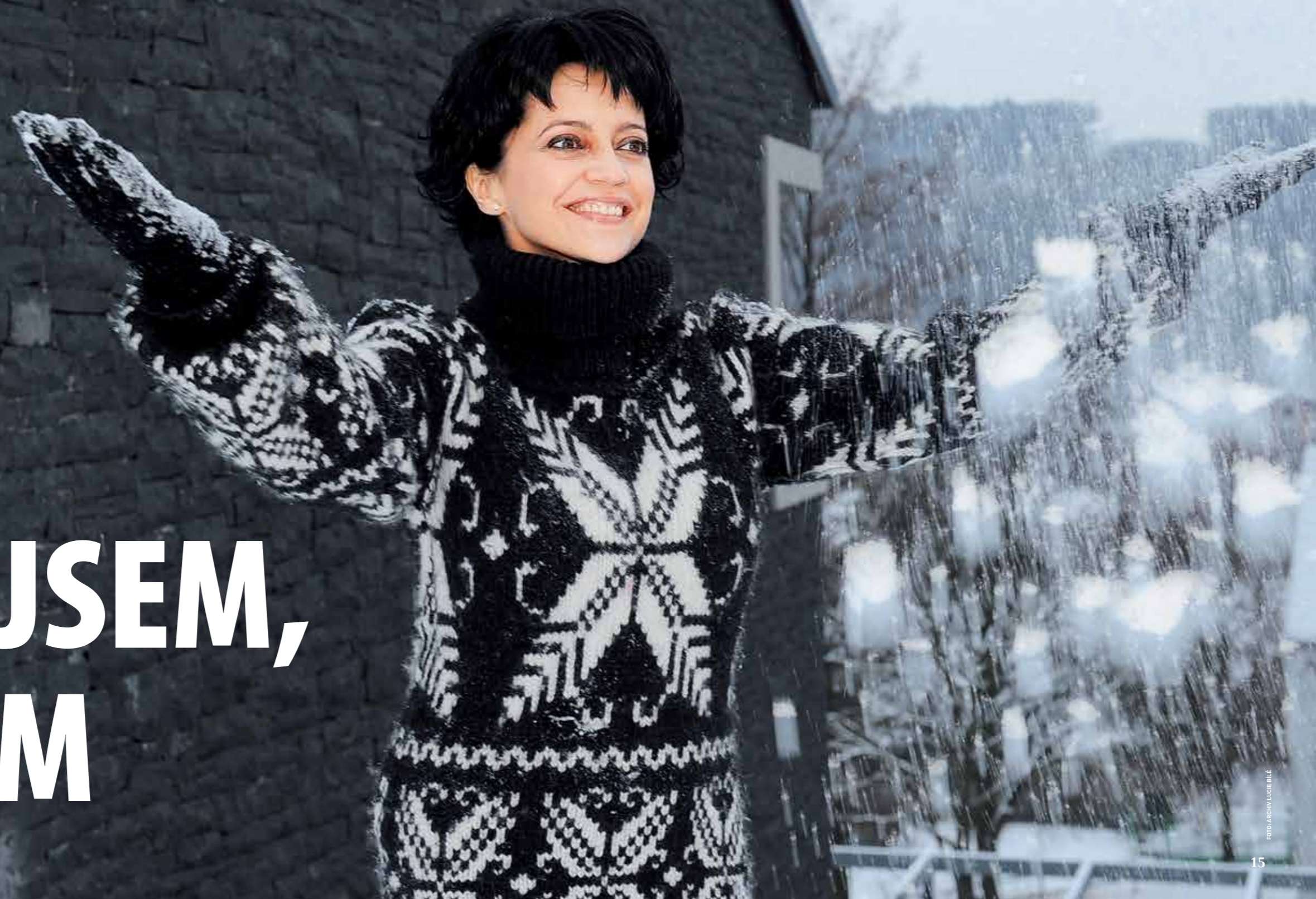
Lucie Bílá

Těžko pro ni mohl být rok 2012 úspěšnější. Získala patnáctého Zlatého slavíka, vydala ceněnou desku Modi, absolvovala velké turné vánoční i s kapelou Arakain, zpívala v novém muzikálu Aida, hraje ve filmu Babovřesky, porotcovala v talentové soutěži a natočila 3D snímek Carmen. Navzdory tomu byla Lucie Bílá s příchodem nového letopočtu obviněna ze snahy zviditelnit se na odchodu Jiřiny Jiráskové...

Text: Honza Dědek

VĚDĚLA JSEM, ŽE MUSÍM

„Ať si říká, kdo chce, co chce, jedno vím jistě – i díky mně Jiřinka odcházela šťastná a milovaná.“

V loňském roce jste toho dokázala velice mnoho – nemrzí vás pak o to víc, že tohle všechno zastínila mediální kauza, podle níž jste

slavnou herečku v posledních měsících jejího života navštěvovala jen kvůli své reklamě?

Co vám na to mám říct? Nejsem si totiž jistá, jestli má smysl se pokoušet tohle všechno vysvětlovat. Lidi, kteří mě znají a mají rádi, protože jsem je za pětadvacet let své kariéry už dávno přesvědčila o tom, jaká jsem a co je pro mě v životě důležité, tak ty neztratím. A lidi, kteří uvěřili tomu, co se o mně za poslední měsíc napsalo, tak ty beztak o opaku nepřesvědčím. A vlastně ani nechci – ti mají radost, tak jim ji nechme! Na jedné z posledních fotografií, které mně Jiřinka podepsala, stojí: „Lucinko, ty víš.“ A já vím.

Co víte?

Něco vám řeknu – mně nevádí, když se média otírají o mě, ale vadí mi, když se dotýkají mých blízkých. A v tomhle případě se navíc jednalo o obrovského člověka, který nás právě opustil – to bylo tak neetické, až to bylo zvrácené! Na druhou stranu mně celá tahle hořká mediální odměna, jak tomu říkám, dala neskutečnou sílu a schopnost dívat se na věci přece jen trochu jinak. Vlastně bylo docela zajímavé sledovat, jak je moje jméno skloňované ve všech pádech – ti hodní si řekli, že ve smutku z Jiřinčina odchodu nejsou sami, ti druzí měli zvrácený pocit radosti a média vydělala spoustu peněz. To všechno vyvolalo mé jméno – to je docela fajn...

Ta vámi zmiňovaná neskutečná síla a schopnost dívat se na věci přece jenom trochu jinak je důvodem, proč jste všechny tyto výpady proti vám nechala bez komentáře?

Ono je to s těmi mediálními útoky taky sporné. Nedávno mi volal Michal Novotný, jenž údajně patřil k lidem, kteří o mně měli mluvit velmi nelichotivě. Nic takového nikdy neprohlásil! Byl mediálně zneužit a je z toho dodnes stejně nešťastný jako já. My se známe a já vím, že by o mně nikdy neřekl křivého slova. Na druhou stranu – jak jsem se sama měla bránit? To by přece měl udělat někdo za mě – k tomu se ovšem až na pár vzácných výjimek nikdo moc neměl. To já, kdyby šlo o někoho z mých přátel, tak bych ho jak pitbull bránila – i kdybych si tím měla ublížit! Ostatně jedna z nejkrásnějších vět, a pro mě velká lichotka, jakou mi kdy Jiřinka řekla, zněla: „Ty seš můj blbec milovanej!“

Jak si vysvětlujete, že vás se potom nikdo moc nezastal?

SÍŇ SLÁVY. V rámci ankety TýTý byla Jiřina Jirásková mezi legendy uvedena v roce 2009 – jako jedna z prvních jí v karlínském divadle blahopřála Lucie Bílá.

Hodní a slušní lidé jsou většinou zticha, nejvíc jsou slyšet zlí křiklouni. Přes padesát tisíc lidí napsalo na mou facebookovou stránku, že jsem se zachovala krásně – bohužel stačilo pouhých dvacet nenávislných komentářů, aby vyvolaly bouři. Žijeme v době, kdy pojmy jako srdce na dlani, hezký pří-

☑ Můj bratr s oblibou říkává: „Jsou lidi hodní, zlí a pak ty, která jsi tak hodná, až je to podezřelé!“

stup k lidem, pokora k jejich práci, úcta ke stáří či láska zajímají málokoho. Laskavost je dneska divná, až úchylná. Podle mého bychom raději ani neměli vyslovovat přísloví: „Hod' kamenem, kdos bez viny.“ Obávám se totiž, že by házel skoro každý, protože skoro každý si v současné době myslí, že je bez viny. O to snadněji se pak těmto lidem soudí druzí. A protože já jsem známá tím, že se pořád usmívám, že věci řeším nekonfliktně, a když dostanu facku, nastavím druhou tvář, tak jsem vlastně divná a tím pádem ideální terč... Můj bratr s oblibou říkává: „Jsou lidi hodní, zlí a pak ty, která jsi tak hodná, až je to podezřelé!“

Je zvláštní, že vaši podporu projektu For You, tedy pojištění proti rakovině prsu, vám nikdo nevytýká. Nebo se mýlím?

Lidi zajímá, jak rostou moje koťátka, jak velké jsem našla v lese houby, jak se mi po-

vedly loňské okurky a jestli jsem to domácí zelí opravdu šlapala ve vaně... Na moji práci, nové projekty či charitu moc nereagují. Ale to mě neodradí – i kdybych svým projektem For You upozornila byt' i jen pár žen na nebezpečí rakoviny prsu, tak to má celé smysl. I když je možné, že se časem o sobě v novinách dočtu, že se jenom snažím zviditelnit.

Proč si vlastně myslíte, že se celá tahle akce strhla?

Myslím, že to není zas tak nevysvětlitelné. Mně se už dost dlouho daří, navíc to z dálky může vypadat, že mám za všech okolností na různých ustláno, což musí samozřejmě spoustu lidí popuzovat. A tak když jsem teď byla veřejnosti předhována jako ta špatná, mnoho lidí našlo viníka toho, proč jim se tak dobře nedaří. A tím se uklidnili. To je svým způsobem pochopitelné. Chápu to

stejně jako motivaci anonymů nebo zlých a agresivních lidí – podle mého se mnoho z nich takhle chová jen ze zoufalství. Zoufalý člověk dělá zoufalé věci a bohužel jsou i u nás místa, kde se lidem nežije dobře. Na druhou stranu žijeme v zemi, kde jsme v bezpečí – na ulicích se nestřelí, nekonají se sebevražedné atentáty a lidé zde neumírají hladu. A toho je třeba si vážit! Vždyť pokud jsme zdraví, pracovití a obklopeni hodnými lidmi, tak přece máme všechno, co si jenom můžeme přát!

Copak vás celá mediální kauza vůbec nepřekvapila?

Ale samozřejmě, že překvapila! V životě by mě nenapadlo, že je možné pomoc bližnímu vykládat jako zruďnost. Na druhou stranu se ovšem pohybuji v šoubyznysu už tak dlouho a zažila jsem tolik mediálních útoků na svou osobu, že už dávno vím, že můj mediální

Jedna z nejkrásnějších vět, a pro mě velká lichotka, jakou mi kdy Jiřinka řekla, zněla: „Ty seš můj blbec milovanej!“

KMOTRA JIŘINKA. Slavná herečka Jirásková pokřtila Lucii Bílé několik knih – tuhle v roce 2007.

obrázek nemá s mým skutečným životem vůbec nic společného – to je něco, co si žije svým vlastním životem. Ale to nevádí – média moji kariéru nevybudovala, tím pádem mi ji ani nemohou vzít. Ostatně lidi možná bulvár čtou, ale zas tak moc mu nevěří. V opačném případě bych totiž neměla vyprodané koncerty a muzikálová představení. A to je to, co je pro mě skutečně důležité. Vždyť já nechci měnit dějiny a objevovat nové světadíly, já se nepovažuji za nic víc než za malého komedianta, který se alespoň na pár hodin svého vystoupení snaží lidem dát zapomenout na jejich starosti a bolesti. A troufám si tvrdit, že se mi to daří.

Jiřina Jirásková nedlouho před svou smrtí řekla, že vůbec neví, proč ji ta holka, čímž

myslela vás, má tak ráda. Čím vám byla blízká zrovna tahle dáma?

My jsme se dlouhé roky vídaly tak, jako se vídám s mnoha jinými lidmi, kterých si vážím – když jsme se potkaly, tak jsme se objaly a vždycky jsme si měly co říct, ale nijak intenzivně jsme se nestýkaly. Ale když jsme před několika měsíci byli s Jiřím Strachem u Jiřinky na návštěvě, tak jsem pochopila, že pro ni musím něco udělat, protože tomu člověku, kterého mám moc ráda, není vůbec dobře. Být kamarádem, když to nic nestojí, to umí každý, ale být jím, když je zle, to se pak ukáže dobrý námořník. A tak jsem vymyslela, že mi pokřtí knížku Život je jen náhoda. Do týdne jsem u ní byla znova – krásně jsem ji nalíčila a zase z ní byla ta Jiřina Jirásková, které patří svět.

Z tohoto křtu pochází ona fotografie, která celou mediální kauza zažehla?

Lucie Bílá

► Narodila se jako Hana Zaňáková 7. dubna 1966 v Otavčovicích.

► Vyučila se dámskou krejčovou, už od dětství se však věnovala zpěvu – brzy začala zpívat s metalovými kapelami Arakain a Vitacit. Následně ji objevil Petr Hannig a na svět přišly Neposlušné tenisky.

► Skutečné slávy se dočkala s nástupem 90. let, kdy začala spolupracovat s Ondřejem Soukupem a Gabrielou Osvaldovou, kteří jí napsali řadu hitů, ale i několik úspěšných muzikálů.

► Zahrála si i v několika filmech jako například Král Ubu, Čas dluhů, V peřině či v aktuálním snímku Babovřesky.

► Je patnáctinásobnou Zlatou slavicí, dvanáctinásobnou držitelkou Ceny Anděl, matkou syna Filipa a spolumajitelkou divadla Ta Fantastika.

FOTO: ROBERT SEDNÍK

Nevím, co je na tom tak zvláštního – na křtech jsou vždycky fotografové. A tady byl jenom jeden a navíc můj přítel, kterému zcela důvěřuji. Ostatně ten křest nebyl kvůli mně, ani kvůli knížce – ten se odehrál jen kvůli Jiřince, které jsem chtěla vrátit pocit, že i když už nemůže chodit, pořád se jí ten velký svět, na který byla zvyklá, týká. Následně jsem ovšem zjistila, že tohle všechno je strašně málo, že pro ni musím udělat něco víc. A tak jsem za ní začala každý den docházet. Zprvu: nosila jsem jí květiny a dárky a říkala věci, které potřebovala slyšet – ona opravdu upřímně pochybovala, jestli jí lidé mají rádi. I proto jsem jí vyřizovala vzkazy od mnoha jejích známých a nosila jí dopisy a přání z Karlínského divadla – psali jí snad všichni, od vrátného po ředitele. Denně jsem jí taky zprostředkovala telefonáty s lidmi, které měla ráda a kterých si vážila, ať již to byl prezident Václav Klaus, Miloš Zeman nebo kardinál Dominik Duka. Mnoha lidem jsem řekla, že je zle a že jestli ještě chtějí Jiřince něco říct, tak

teď je ten správný čas! Víte, že existují civilizace, které neznají hřbitovy, a nás, co chodíme plakat na hroby, považují za pokrytce, protože podle jejich přesvědčení má člověk se svými blízkými být co nejvíce v době, kdy žije? No a já se snažím řídit spíš pravidly těchto civilizací, než našimi středoevropskými.

Zprvu jste jí chodila vyprávět – a za druhé? Zadruhé jsem jí chodila naslouchat – držela jsem jí za ruku a nechala si vyprávět věci, které měla ještě jednou potřebu vyslovit nahlas; třeba o jejích životních láskách. Třikrát jsem byla u její svatě zpovědi, protože si to přála. Stejně jako když projevila přání zažít Vánoce o maličko dřív. Moje maminka připravila bramborový salát, nasmažili jsme řízky, s mým přítelem jsme nazdobili stromeček, přichystali andílky, svíčky a dárečky a 22. listopadu jsme s Jiřinkou oslavili Štědrý den. Pro mě bylo důležité udělat jí každý den radost. Pokud totiž cítíte, že vašeho milovanému člověku už nezbyvá mnoho

Mezi čtyřma očima

D omlouvali jsme se na ten rozhovor delší dobu – po tom všem, co se kolem ní odehrálo po smrti Jiřiny Jiráskové, se jí do médií moc hovořit nechtělo. „**Ted' je čas na ticho,**“ napsala mi v esemesce. Snažil jsem se jí vysvětlit, proč bych s ní chtěl hovořit právě v tuhle chvíli; nakonec tedy souhlasila. O několik dní později mi přišla textovka: „Možná je opravdu dobrá doba právě teď – v úterý ve dvě v Otavčovicích?“ Byl jsem tam... Během našeho povídání v jeden okamžik řekla to, co jsem z ní zpočátku cítil: „Mám přesné hranice, které dovolím překročit jen málokomu – hned tak někoho k sobě nepustím.“ Neznali jsme se, mluvili jsme spolu prvně. „**Proč bych vám měla věřit?**“ zeptala se v jednu chvíli; chápal jsem jí. O to víc si jí za projevenou důvěru vážím – bez ní by totiž tenhle rozhovor na tak citlivé téma nikdy nemohl vzniknout. I když to pro ni vůbec nemohlo být lehké...

V životě by mě nenapadlo, že je možné pomoc bližnímu vykládat jako zrůdnost.

času, tak učiníte cokoli, abyste mu stihli všechno říct a za všechno poděkovat...

Mnoho lidí vám také vyčítalo děkounou řeč při přebírání Zlatého slavíka, kterou jste rovněž věnovala Jiřině Jiráskové...

Věnovala jsem tu svou děkovačku někomu, o kom jsem věděla, že by ještě jednou moc rád slyšel potlesk, který je určený jen jemu. A protože Jiřinka si ten aplaus zasloužila, tak jsem jí ho věnovala – a ona se na to v televizi dívala a celou mou řeč radostí proplakala. Možná, že to trvalo jen pět minut, ale to je v případě člověka, který odchází, podobné, jako byste zdravému dělal radost pět let. Stejně tak, když jsem Jiřince věnovala brilantový prsten – nedávala jsem jí finanční hodnotu, ale pět minut štěstí, během nichž jsem jí v očích viděla tančit jiskry. A to je nad všechny peníze světa! Ať si říká, kdo chce, co chce, jedno vím jistě – i díky mně Jiřinka odcházela šťastná a milovaná. A to je pocit, který mi stál za to všechno, co se potom odehrálo. Takže i při vědomí hořké mediální odměny bych se dneska k Jiřince nechovala jinak... Někdo kdysi řekl, že každý z nás zažívá jednou za čas chvíli ostudy – no tak já si ten okamžik vybrala teď. Není podstatné, jestli jsem za ni mohla nebo nemohla, důležité je, jak ji člověk ustojí.

Není škoda, že během této chvíle vaši takzvané ostudy se nějak pozapomnělo na vaši vydařenou desku Modí?

Nebylo to zas tak vážné – deska se prodávala dobře a já z ní mám dodnes radost, protože jsme ji s Petrem Maláskem opravdu neodbyli – pracovali jsme na ní dva roky, je krásně vymazlená a já tvrdím, že i skvělá. Je plná textů Pavla Vrby, který s námi bohužel až do studia už nedošel, ale jsem přesvědčena, že by se mu výsledek líbil, zejména titulní písnička – to je jeden z nej-

krásnějších šansonů, jaký jsem ve své kariéře kdy interpretovala. Pro mě je totiž podstatný prožitek, který člověka nenechá v klidu. A to se v tomhle případě povedlo, protože když jsem skladbu Modí zpívala ve studiu, tak se u toho náš zvukař rozplakal. A přitom je zajímavé, že nám tuhle píseň dal Pavel Vrba vlastně mimoděk a původně to byla jen báseň, na jejíž adresu mi řekl: „Jednou ti v tomhle stylu napíšu celou desku a pak půjdu.“ Říkala jsem mu, že nikam odcházet nebude, ale stalo se. A dřív, než svůj slib stačil splnit. Mimochodem pro tuhle desku je důležité i to, že jsem ji točila se svou kapelou, která je něco jako moje rodina, což je v této profesi důležitější než v kterémkoliv jině.

Proč myslíte?

Moje povolání jsou emoce, takže je velmi podstatné obklopit se lidmi, kteří vědí, nakolik jsem citlivý a zranitelný člověk, a přesto se mezi nimi mohu cítit v bezpečí. I když to tak nevypadá, protože se za všech okolností snažím chovat k lidem přátelsky nebo alespoň slušně, tak já mám přesné hranice, které dovolím překročit jen málokomu – hned tak někoho k sobě nepřipustím.

Mimochodem, nakolik je těžké skládat pro Lucii Bílou?

Nejlépe to dopadá, když autoři nevědí, že píše pro mě – jakmile se jim řekne, že to má být písnička pro Bílou, tak se v nich vzedme nějaký pocit zodpovědnosti a výsledek často

FOTO: MARTIN NYKL, DAVID KLIMBÁT

DALŠÍ. Loni v listopadu převzala Lucie Bílá ve Státní opeře svého patnáctého Zlatého slavíka – nikdo jich v kategorii žen nemá víc!

ŽÁDNÁ AIDA. K překvapení mnoha lidí neztvárnila Lucie Bílá v muzikálu Aida titulní roli, ale postavu jménem Amneris.

není tak dobrý – na to už jsem narazila mnohokrát. Jinak udělat desku není vůbec nic jednoduchého – ať už teď, nebo v minulosti. Nikdo si nedovede představit, kolikrát jsem přemlouvala Ondřeje Soukupa s Gábinou Osvaldovou, abychom vytvořili nové album – vyhazovali mě dveřmi a já se vracela oknem, než se mi podařilo je přimět, abychom přivedli na svět naše další společné dítě. Ale pak to stálo za to. Stejně jako teď s Petrem Maláskem, kdy se nám podařilo stvořit něco, za čím si plně stojím a co ráda poslouchám. Podobně jako v případě vánočního alba ani Modi není žádná exhibice – nazvala bych to laskavostí, kterou mám teď potřebu šířit mezi lidi.

Ze stejného pocitu jste v muzikálu Aida dala před titulní roli přednost postavě Amneris?

Muzikály

- Les Misérables (1992)
- Zahrada rajských potěšení (1993)
- Dracula (1995)
- Krysař (1996)
- Johanka z Arku (2000)
- Romeo a Julie (2003)
- Excalibur (2003)
- Láska je láska (2005)
- Elixír života (2005)
- Němcová! (2008)
- Carmen (2008)
- Aida (2012)

CARMEN. Nedávno vstoupil do kin 3D film podle úspěšného muzikálu Carmen, kde Lucie Bílá vytvořila titulní roli.

LÁSKA JE LÁSKA. Crazy muzikál složený z písní interpretovaných Lucíí Bílou, kde slavná zpěvačka ztvárnila postavu nazvanou prozaicky Ona.

NĚMCOVÁ! Muzikál Lucie Bílé přesně na míru napsal její tehdejší partner Václav Noid Barta.

Pro mě důležitější než hrát za všech okolností hlavní role je hrát role, které mi sedí, něčím mě motivují a na kterých se můžu na-

Žijeme v zemi, kde jsme v bezpečí – na ulicích se nestřelí, nekonají se sebevražedné atentáty a lidé zde neumírají hladem.

učit nebo vyzkoušet něco nového. Je sice pravdou, že v případě Aidy zpočátku mé rozhodnutí nikdo nechápal, dokonce i producentka ve mně se trochu vzpírala, ale já už natolik silně cítila, že těch fatálních žen typu Carmen, Johanky z Arku či Boženy Němcové, které pokaždé na jevišti umřou, mám za sebou tolik, že je nejvyšší čas na změnu. A to jak kvůli sobě, tak kvůli publiku. A mám radost, že to bylo správné rozhodnutí – od okamžiku premiéry už jsem totiž od nikoho neslyšela, že bych udělala chybu; právě naopak!

Jak s tímto pocitem laskavosti korespondovalo vaše loňské turné s kapelou Arakain? Dobře vím, že moje síla s Arakainem je obrovská – naše turné bylo něco skvělého a výjimečného, mnohaleté spojení, které

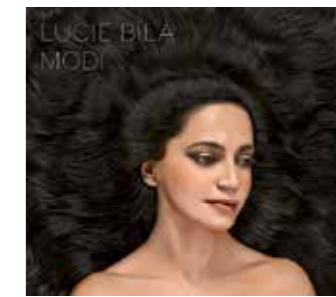
loni vyvrcholilo v něco neopakovatelného, o čem se bude dlouho mluvit. Nicméně to není můj svět; zařvu si ráda, ale jenom občas. Já nejsem heavy metal – já se chci i mazlit a hladit, chci šeptat, fňukat a brečet. Jsem člověk, který je plný emocí, jež musí ven. Můj život nevedl vždycky jenom po pěšině rajskou zahradou – často ta cesta byla těžká, klikatá a bolavá. Ale právě proto se dneska umím vcítit do trápení druhých a navázat s publikem neuvěřitelné spojení. Umím si postupně, pomalými a velmi citlivými krůčky, získávat návštěvníky svých koncertů a představení – ať jich je padesát nebo dvacet tisíc. I proto se teď tak těším na tenhle rok – na další sezonu muzikálu Aida, na turné po velkých sportovních halách, které se odehraje na podzim, na nahrávání nové desky, natáčení dalšího filmu, na zkoušení čerstvého muzikálu...

Takže věříte, že zbytek roku 2013 bude lepší než jeho začátek?

Jsem nepoučitelná optimistka! V muzikálu Carmen jsem na začátku představení měla taneční sólo – bylo to tak trochu legrační, protože já žádná velká tanečnice nejsem. Rozhodně jsem tedy nezačínala nejlépe, ale pořád ještě jsem každý večer měla tři hodiny na to, abych si diváky získala na svou stranu – a při děkovačce jsem skoro vždycky zažívala standing ovation! Tím chci říct, že i když se mi začátek letošního roku – byť nikoliv mou vinou – mediálně moc nezdařil, tak pořád mám ještě jedenáct měsíců na to, abych všem dokázala, že tenhle rok pro mě bude dobrý, protože Bílá není žádné ořezávatko, které zlomí pár článků v novinách a několik křiklounů!

Sólová alba

- Neposlušné tenisky** – 1. singl (1985)
- Lucie Bílá** (1986)
- Gejša / Je to past** (SP, 1987)
- Já chci změnu / Jako pták Fénix** (SP, 1989)
- Missariel** (1992)
- Lucie Bílá** (1994)
- Zahrada rajských potěšení 2** – CD singl (1994)
- Hvězdy jako hvězdy** (1998)
- Úplně nahá** (1999)
- Jampadampa** (2003)
- Láska je láska** (Best Of) (2004)
- Koncert** (Live album + 3 studiové bonusy) (2006)
- Platinum Collection** (3 CD výběr) (2007)
- Woman** (2007)
- Lucerna** (Live) (2008)
- Bang! Bang!** (2009)
- Němcová** (2010) – CD+DVD
- Bílé Vánoce Lucie Bílé** (2010)
- Modi** (2012)

INZERCE

www.kia.com

RIO

od 199 980 Kč

...auto, které má cenu!

Financování 0% úrok*

7 LET KIA ZÁRUKA

* Platí pro vybrané typy financování prostřednictvím KIA Finance. Pro bližší informace navštivte: <http://www.kia.cz/Content/Financovani-Kia/0-financovani/> Kombinovaná spotřeba 3,6 – 6,3 l/100 km. Emise CO₂ 94 – 147 g/km. Vyobrazení vozu je pouze ilustrativní.

KIA
The Power to Surprise